

bet, at Personer, efterat være komne i Politiets Vold og Værg, ere blevne Gjenstand for Mishandling og Forhaanelse. Det kan altid være tvivlsomt, om den, der udgiver sig for uskyldig, ikke alligevel kan være skyldig (Hør! Hør!); det kan være, at Politiet ligesom enhver Armee i et Anfald af overordentlig Tapperhed gjør Mere, end der er nødvendigt, men hvad der er ganske sikkert er, at den fangne Tjende — og det executive Politi maa betragte den, det forfølger og arresterer, som en Tjende — skylder man idetmindste den Staausel, at man fritager ham for Mishandling og Forhaanelse. Dette er imidlertid ikke skeet. Og her fremtræder atter Noget af det, som tydeligst viser Manglerne ved Systemet, nemlig at det paa den ene Side er næsten umuligt at faae de Politiofficianter identificerede, som have gjort sig skyldige i Misbrug, og at der paa den anden Side findes en stor Uvillie til at straffe disse, naar de opdages. Det vil erindres, at Borgerrepræsentanterne i Kjøbenhavn dengang beskæftigede sig med Sagen og gjorde et foreløbigt Skridt, idet de foranledigede, at Politibetjentene bleve forsynede med Nummer som Middele til Identificering. — Nu er det sikkert, at hvis Noget vilde bedømme Politiet efter, hvad der skete i hine Januar dage, saa vilde der komme et Caricaturbillede ud deraf, og Dommen vilde være ubillig. Man skal ikke fra en enkelt Begivenhed som denne slutte til hele Systemet, men paa den anden Side have disse Begivenheder bevist, at det er galt sat med Ordningen, og at der maa tilveiebringes en Sikkring imod Gjentagelse af Noget af den Art. Kaste vi Blikket hen paa Steder, hvor Politiet er tilbørlig organiseret, ville vi finde, at ligeoverfor saadanne Excesser er det ikke Magtanvendelse, men Koldblodighed og Sindighed, som afgjøre Sagen. Jeg behøver kun at henwise til de farlige Excesser, der i 1854 fandt Sted i London, og hvorledes det der lykkedes Politiet, uden at der tilspiedes Noget Overlast, at faae Bugt dermed, og hvorledes man paa den anden Side i de seneste Dage har hørt fra Berlin, hvor Politiet er taftrigt og stærkt organiseret, at Magtanvendelsen har ført til de meest beklagelige Conflicter og blodige Scener. Den i 1857

nedsatte Commission blev altsaa efter disse Optrin sat paany i Arbejde, og dens anden Betænkning blev afgiven under 18de December 1860. Jeg skal i Forbigaaende hde denne Commission en Anerkjendelse — i Modsetning til, hvad der nylig her er blevet sagt om andre Commissioner — fordi den saa hurtig og prompt har tilendebragt sit Arbejde. I det System, der findes nedlagt i denne anden, og her forelagte Betænkning, har man bevaret den Mand, der gif igjennem det første Forslag, men reduceret Styrken bethelig og derved seet sig istand til at nedsette de Fordringer, der ere gjorte til Staten. Jeg har den Tro, at Reductionen har været for stærk, og at den Styrke, der er opstillet, ikke vil vise sig tilstrækkelig; men den Sag foreligger ikke saaledes for Næsteden, at det vil være nødvendigt for mig nærmere at gaae ind derpaa. Vi have kun at beskæftige os med, hvad vi faae for de 38,000 Rd., der fordres af Staten, og det vil altsaa være tilstrækkeligt, naar vi i det Hele see, at det Grundlag, der bygges paa, er et saadant System, som fortjener Understøttelse, selv om det er muligt, at Kommunen senere kommer til at gjøre større Offre for at supplere de Mangler, som den nuværende Styrke maatte lade blive tilbage.

Jeg skjønner ikke rettere, end at Forslaget, som det foreligger, indeholder Hovedtrækkene af en saadan Politiorde, som i enhver Henseende har Krav paa Sympathi og Understøttelse; Politiet er derved gjort til Haandhæveren af Ro, Orden og Sikkerhed, til en Allieret af alle gode Borgere og en Tjende kun af Forbrydere og Uroftitere. I denne Henseende forekommer det mig, at Slutningen af Forslagets § 14 indeholder den rette Grundtanke, hvorom det Hele maa dreie sig, naar det er sagt, at: „Politiet bør, uden at tilfiesætte den Hastighed og Alvor, dets Kald udfordrer, vise sig høfligt og tjenstvilligt imod Alle og Enhver, uden Personansjelse, steds gaae tilværks med Maadehold og Sindighed, selv ved Fornærmelser ikke lade sig henrive til Hidsigthed eller Grovhed, og ikke anvende Magt eller voldsumme Tvangsmidler uden til Forsvar eller imod ulovlig Modstand, som ikke paa anden Maade kan overvindes“. Dette er Manden og